

Година VI.

София, септември 1934 год.

Книга 9 (59)

БИБЛИОТЕКА НА Б. З. БАНКА

Илюстрация ИЛИНДЕНЪ

Редакторъ · ХРИСТО ШАЛДЕВЪ

Редакция и администрация: ул. „Солунъ“, № 54, телеф. 19-32

В а с и л ь П а с к о в ь

Известният на всинца ни журналист Василь Пасков не е вече между насъ, живитѣ. Вестта за неговата преждевременна кончина изненада всички негови познати и близки. На 9. септември т. год. Василь Пасков се помина въ село Лжджене (Чепино), където прекарваше лѣтната си почивка.

Гленнитѣ му останки бѣха пренесени въ София и изложени въ черквата „Св. Седмочисленици“, дето много негови почитатели се поклониха и взеха последно сбогомъ.

Василь Пасков е роденъ на 3. януарий 1874 година въ село Осиково (Неврокопско). Синъ на родолюбиво българско семейство, Василь Пасков бѣ закръменъ още отъ младини съ млѣкото на майка съ български родолюбиви чувства. Василь Пасков е свършилъ курса на основното си образование въ село Осиково, после постѣпва въ Неврокопъ и завършва сръдното си образование въ Солунската мъжка гимназия. Жаденъ за наука, той постѣпва въ Соф. Висше училище, дето завършва по история.

Въодушевенъ отъ желание да бжде полезенъ на поробената си родина, Василь Пасковъ заминава за учителъ въ Македония. Той е назначенъ отъ Светата Екзархия за *учителъ* въ Битолската гимназия. Като такъвъ той е още активенъ членъ на В. М. Р. О.

Презъ 1899 г. В. Пасковъ почналъ да редактира тайно въ Битоля революционниятъ хектографиранъ листъ „На оржие“.

Следъ арестуването на Даме Груевъ, Вас. Пасковъ влиза въ ржководното тѣло на окржга, като всецѣло се предава на борбата срещу турското робство. Но подозрѣнъ отъ властта, Пасковъ е билъ изгоненъ отъ Битолския вилаетъ. Това не смущава Василь Пасковъ и заминава за Щипъ, като става директоръ на училището въ Ново село, а същевременно ржководителъ на IV революционенъ окржгъ.

Вследствие на ново-селската афера Пасковъ е билъ арестуванъ отъ властта и осъденъ на 12 години затворъ. Следъ като лежалъ две години въ скопския затворъ „Крушумли ханъ“, въ края на 1902 г. той е билъ амнистиранъ и интерниранъ въ Неврокопъ, дето отново се предава на революционна дейность. Но понеже се срещалъ често съ четитѣ и съ Гоце Дѣлчевъ, билъ отново заподозренъ и арестуванъ. Успѣва, обаче, да избѣга отъ ноктитѣ на властта и става нелегаленъ, като се движи съ чета.

По-късно Вас. Пасковъ бива извиканъ отъ Михаил Герджиковъ, който подготвяше и организираше възстанието въ Одринско, като отначало му възложилъ да събира оржие и организира чети. После той заминава съ четата на Кръсто Българията въ Одринско.

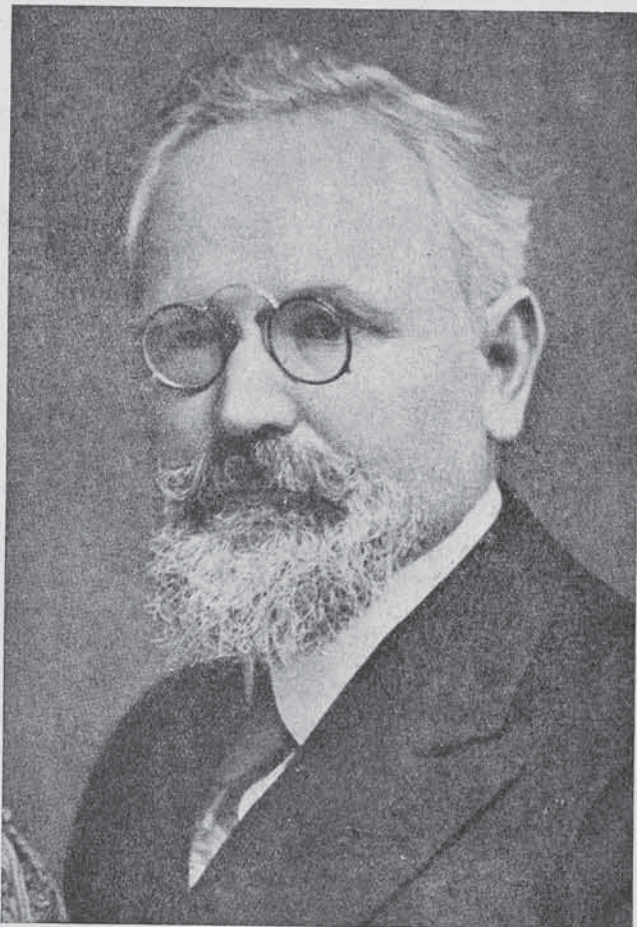
Презъ 1903 г. на 29 юний (ст. ст.) 1903 г. се състоя историческия конгресъ на „Петрова нива“, въ който се реши да стане Одринското възстание и въ който се изработи плана на действията. На този конгресъ Вас. Пасковъ билъ избранъ за председателъ.

Следъ свършъка на Илинденското възстание се завръща въ България — София — и презъ 1904 г. билъ натоваренъ да редактира задграничния органъ на В. М. Р. О. „Революционенъ листъ“.

По-късно, по инициатива на В. Пасковъ, задграничитѣ представители Христо Матовъ и Ив. Гарвановъ, решаватъ да се издава вестникъ „Илинденъ“, на който главенъ редакторъ е билъ Вас. Пасковъ.

Следъ това В. Пасковъ се отдава всецѣло на политическия борби въ България и става редакторъ на вестникъ „Знаме“, но освободителното дѣло винаги му е било близко до сърдцето, та не е пропускалъ да пише и защитава правата кауза на македонскитѣ българи.

Като журналистъ Вас. Пасковъ се ползуваше съ добро име между колегитѣ си. Той винаги бичуваше

Василь Пасковъ, роденъ на 3. I. 1874 год. въ с. Осиково, Неврокопско. Починалъ на 9. IX. 1934 г. въ с. Лжджене, Чепинско.

неправдата, фалшгътъ и бѣ борець за свободата на онеправданитѣ и угнетенитѣ.

Той е единъ отъ основателитѣ на журналистическото сдружение. Въ последнитѣ години той вложи много енергия и трудъ за преуспѣването му.

Вас. Пасковъ бѣ членъ и на Илинденската организация. Той бѣше състрадателенъ, отзивчивъ, съ нѣжна душа и готовъ бѣше да помага на всѣкого и всѣкога.

Празднината, която остави неможе да се попълни съ друго. Ние, другаритѣ му, винаги ще си спомняме за неговата блага душа и тъгуваме за ранната му смъртъ.

Погребението му се извърши на 10 септември т. г. при стечение на многобройнитѣ му приятели и почитатели.

Л. Томовъ